

Publicerad 2012-03-26 18:54 av stulen

Han hade alltid varit märklig.

Aldrig velat leka med de andra.

Alltid hållit sig till att ha inga vänner.

"Utan vänner klarar du dig bäst för då slipper du bli sårad"

Brukade han säga

Kliva upp var en börda redan innan jag gått och lagt mig

Jonas reser sig upp ifrån sängen, Suckar. Katten Arnold mjauar lite och tittar på honom med stora ögon.

Jonas vill inte gå upp, klockan är 5 på eftermiddagen och än en gång har han sovit bort en hel dag.

Han släpar sig upp. Fryser lite efter sitt stora täckes värme.

Ställer sig framför spegeln som han alltid gör varje "morgon".

Han stirrar på sina armar som är fulla med tatueringar. Han har glömt bort varför han ville ha dem där.

Jonas vet att andra tycker han ser bra ut, det bara är så. Han har brunt kortklippt hår, fylliga rosa läppar och gröna ögon.

Han hatar vad han ser. Han drar handen genom håret. Arnold mjauar till igen.

"jaaaa du ska få mat, jävla katt"

Han håller upp alldeles för mycket. Det är mörkt i den enorma lägenheten. Varför skulle han ha en så stor lägenhet?

Jonas går med tunga steg tillbaka till sängen. Dagen känns inte värd att fylla. Han lägger sig i fosterställning.

Lägger armarna med de fula tatueringarna runt huvudet för att skydda huvudet från tankar. Jonas skakar, han vill bort, han vill försvinna.

Lakanet är blött av hans tårar. Dagarna är likadana. Jonas har inget kvar att leva för. Han är 32 år jobbar inte utan lever på sin rika pappa.

Festar mer än varannan dag, knullar 4 olika tjejer varje vecka. Han har bara sin jävla katt.

En gång var han så dum att han gick med på att prata med en psykolog som skrev ut lite Zoloft till honom. Det skulle vara jätte bra tydligen.

Jonas märkte aldrig någon skillnad, han började istället missbruka dem. Han kommer ihåg när de bar ut honom från hans lägenhet.

Han var knappt vid liv, hade svalt en halv burk med Zoloft.

"de skulle ju hjälpa" Var allt han kunde klämma fram.

Jonas reser sig upp med bestämda steg. Tar på sig sin finaste Italienska kostym han fick av sin far i trettioårs present.

Kammar omsorgsfullt håret. Tar på sig ett par snygga skor från Dior, på med rolex klockan. Sprutar på lite parfym som luktar man.

Han hämtar den i byrolådan, under alla strumpor. Där ligger den, farlig och aldrig använd. Han fick den en gång när han trodde att han var förföljd.

Då gav en polare honom den, sa att det skulle va till skydd. Nu ser han ut som en snubbe från James Bond filmerna.

Jonas ser sig om, letar efter ett perfekt ställe i lägenheten. Hans ögon nuddar vid det stora extremt stora

fönstret i vardagsrummet.

Han ställer sig framför det, kollar ut över Stockholm. Det ser mörkt och kallt ut.

"jag hatar er alla era jävlar" skriker han.

Det är över på en minut, sekund.

Nu ligger Jonas på golvet, Han är inte där längre.

Katten Arnold kommer svansande, biter honom i tån för att få en reaktion. Tröttnar, sträcker på sig och lägger sig på sängen för att sova en stund.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren stulen med Poeter.se id #36386 innehar upphovsrätten